

følgelig en Overdrivelse. Vi leve ikke i et uciviliseret Samfund, hvor de, der lide Nød, ikke have andet at ty til end den private Godgørenhed. Den private Godgørenhed har sikkert altid eksisteret, men lovordnet Hjælp til nødlidende har der ikke altid været, og det var det, man maatte gaa ud fra heller ikke var Tilfældet nu, dersom man tog det ærede Medlems Udtalelser bogstaveligt. Man kan sagtens, som det ærede Medlem gjorde, fremdrage enkelte Tilfælde, selv i de bedst ordnede Samfund kan et enkelt Medlem af dette Samfund, en enkelt Familie komme til at lide under en Nød, som ikke bliver afhjulpent. Men dermed er det ikke sagt, at der ikke er Midler til at afhjælpe denne Nød.

Det ærede Medlem dvælede navnlig ved København, fremdrog Eksempler fra København. Maaske det er, fordi det ærede Medlem er bedst kendt her i Hovedstaden eller i de større Byer. Men ogsaa her i København er der Midler til at komme de nødlidende til Hjælp, blot vi bruge dem, og ere de ikke for Haanden, er det ikke, fordi der er Mangel paa Villie, men fordi der er Mangel paa ordnede Tilstande. Dersom det ærede Medlem derfor vil agitere for denne Sag saadan, at det kan gavne her i Hovedstaden, vil jeg anbefale ham at holde sit Foredrag for Københavns Magistrat og for Københavns Understøttelsesforening, for det er dem, der formaa noget paa dette Omraade. Villien mangle disse Institutioner ikke, de mangle maaske tilstrækkelige Oplysninger, deres Arbejdsmaade er maaske ikke saa god, som den burde være. Men skaf en bedre Ordning her, agiter for den, saa ville disse Tilfælde, hvorfra det ærede Medlem fremdrog en Del, blive langt færre, end de ere. Og jeg vil sige endnu en Gang, at den Omstændighed, at man kan fremdrage disse enkelte Tilfælde, som ikke burde kunne finde Sted, er ikke at forstaa saaledes, at vi ikke have Midler til at afhjælpe Nøden, at vi ere daarligt stillede i saa Henseende, tværtimod, jeg tror, at vi her i Landet ere fuldt saa godt stillede, naar det gælder om at afhjælpe Nøden hos fattige og daarligt stillede Folk, som de ere i de fleste andre Lande.

Jeg har tidligere gjort mig til Talsmand for, at man bør ordne ogsaa dette Spørgsmaal ved Forsikring. Det kan ikke ordnes straks, det kan ikke komme de nuværende nødlidende til gode, det ved jeg godt, men Tanken har fremdeles min Sympati, fordi jeg tror, det er sundt for Befolkningen i sin Helhed at yde et Bidrag til Afhjælpning af den Nød, den selv kan blive udsat for.

Hjælp til Selvhjælp er i Virkeligheden en god Tanke, selv om mange lade haant om den. Det er ikke sundt at kunne sige: Saa snart der hænder mig noget ondt, har jeg det offentlige at ty til. Nej, det er langt sundere i de gode Aar at tænke paa de mulig efterfølgende daarlige Aar. Derfor har jeg endnu Sympati for den Tanke, og ifølge de Oplysninger, som den højtærede Minister fremkom med, er Bekostningen med Hensyn til Forsikring af Enkers og Enkemænds Børn ikke saa overordentlig stor. Halvthundrede Kroner en Gang for alle — saaledes forstod jeg det — ved hvert Barns Fødsel skulde være i Stand til at sikre det paagældende Barn en Understøttelse af 100 Kr. aarlig, indtil det fyldte 15de Aar, fra det Øjeblik det blev enten fader- eller moderløs. Er det Forholdet, ville de fleste Familier være saaledes stillede, at de kunne yde et Bidrag, der kan sikre deres nærmeste i Trangstilfælde af den Art, vi have talt om i Dag, og derfor ser jeg gerne, at man fremdeles arbejder videre paa at komme frem ad Forsikringsvejen. Er den ufremkommelig paa Grund af de Vanskeligheder, jeg godt ser, der kan være, lad os saa løse Spørgsmaalet ad Forsorgens, ad Understøttelsens Vej, det vil jeg meget hellere være med til end intet at gøre. Dog anbefaler jeg fremdeles at gaa videre med Undersøgelsen af, hvorvidt Spørgsmaalet overhovedet lader sig løse ad Forsikringsvej. Men selvfølgelig forvarer jeg mig imod, at det skulde være en Hindring for, at man midlertidig yder al den Hjælp, der kan ydes de nødlidende Enker og deres Børn.

Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget til videre Fremme og til et godt Arbejde fra Rigsdagens Side i det Udvalg, som vel bliver nedsat, samt anbefale det til den højtærede Ministers Interesse, som det for øvrigt af hans Foredrag fremgaar er saa stor, at vi kunne vente os det bedste i saa Henseende.

Mortensen: Jeg har tilladt mig at begære Ordet under Behandlingen af dette Lovforslag, fordi det er gaaet op for mig, at Forslaget formentlig lider af en Mangel. Det bør sikkert foruden Enker ogsaa omfatte forladede Hustruer. Jeg ved vel, at ærede Medlemmer af dette Ting have den Mening, at de forladede Hustruer ere sikrede ved Lov Nr. 131 af 27. Maj 1908 om Hustruers og Ægtebørns Retsstilling. Jeg har ogsaa hidtil været af den Mening, jeg tror tilmed at turde forudsætte, at selv den højtærede Justitsminister har været af den Mening, at denne Lov ogsaa skulde sikre